

Poetesses catalanes recull

“Micro obert” 8M
2020, La Seu d’Urgell.

«8 de març», de Maria-Mercè Marçal

Amb totes dues mans
alçades a la lluna,
obrim una finestra
en aquest cel tancat.

Hereves de les dones
que cremaren ahir
farem una foguera
amb l'estrall i la por.
Hi acudiran les bruixes
de totes les edats.
Deixaran les escombres
per pastura del foc,
cossis i draps de cuina
el sabó i el blauet,
els pots i les cassoles
el fregall i els bolquers.

Deixarem les escombres
per pastura del foc,
els pots i les cassoles,
el blauet i el sabó
I la cendra que resti
no la canviarem
ni per l'or ni pel ferro
per ceptres ni punyals.
Sorgida de la flama
sols tindrem ja la vida
per arma i per escut
a totes dues mans.

El fum dibuixarà
l'inici de la història
com una heura de joia
entorn del nostre cos
i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons
que la terra rebrà.
Vindicarem la nit
i la paraula DONA.
Llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament.

La nit és nostra! de Maria-Mercè Marçal

Ens guiarà la reina de les palpentès.
No tindrem por. Valentès,
seguirem les passes que
han deixat aquelles que, calentes,
han trencat el tabú
de la sang decidint que, contentes,
brindaran per l'orgull de lluitar.

I ahir, ahir vam sortir al carrer.
I avui, avui ho farem, també.
I demà no deixarem de cantar
que la nit...

Es trobaran les dones i les tempestes.
Segant arran, valentes,
trencaran armaris del passat
cridant ben fort, calentes,
que han perdut la temor d'estimar
pintant el cel, contentes,
del negre més profund i brillant.

I ahir, ahir vam sortir al carrer.
I avui, avui ho farem, també.
I demà no deixarem de cantar
que la nit... la nit és nostra!

Ni cap guerra que ens mati
ni pau que ens oprimeixi!
Som les filles de les dones
que estan a l'exili!
Som rebels i nostres, neixen propostes
de mares a filles, de vives a mortes.
Prou penitència! Prou reverència!
Prou al sistema que marca sentència...
Escolteu la resistència!

La nit és nostra!

«Diacrític», de Mireia Calafell

dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna

que violent és un accent
quan no fa prou diferència

«Mare nostra», de Dolors Miquel

Mare meva, que no ni sé on ets,
de qui només en tinc el nom...

Mare nostra que esteu en el zel
sigui santificat el vostre cony
l'epidural, la llevadora,
vingui a nosaltres el vostre crit
el vostre amor, la vostra força.
Faci's la vostra voluntat al nostre úter
sobre la terra.
El nostre dia de cada dia doneu-nos avui.
I no permeteu que els fills de puta
avortin l'amor, facin la guerra,
ans deslliureu-nos d'ells
pels segles dels segles,
Vagina.

Anem...

«La nostra rebel·lió», de Carmelina Sánchez Cutillas

Torcar la pols sembla monòton
i el drap —amunt i avall— és groc,
com tot el cansament que ens vessa.
Torcar la pols —diuen algunes—
és esborrar el pas del temps
que cau sobre totes les coses
i s'esmicola a poc a poc.

Torcar la pols cada matí
és el cilici que portem
sobre la carn, i ens dol vivíssim
i molt aspre. I jo per consolar-me,
només per consolar-me, pense
que també podria ésser el ferm
motiu de la nostra rebel·lió.

Pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït!
DE LA MÍSTICA PAGANA d'Ester Xargay

*Procura desmentir los elogios que a un retrato
de la poetisa inscribió la verdad, que llaman pasión.
Sor Juana Inés de la Cruz*

I pits a fora desnono vers i rima
que furguinyant-hi plaer se'ls miren massa
i d'un cop de mugró venç la carnassa
d'aquells que s'hi recreen a la cima

la veu cenyida armada amb dents de llima
a l'entreuix el monument s'amassa
i majestàtic el Jo erecte s'empassa
la mossegada que li cardo a l'estima

l'ego interruptus el coit essent vedat
amb el cap cot el gland exclòs dels vots
en processó vers a vers lubricat

dins el meu sexe xop abeuro els mots
obscens i lliures amb flaires de pecat
dons terrenals revelació amb dots.

«Drap de la pols, escombra...», de Maria-Mercè Marçal

Drap de la pols, escombra, espolsadors,
plomall, raspall, fregall d'esparg, camussa,
sabó de tall, baieta, lleixiu, sorra
i sabó en pols, blauet, netol, galleda.

Cossi, cubell, i picamatalassos,
esponja, pala de plegar escombraries,
gibrell i cendra, salfumant, capçanes.

Surt el guerrer vers el camp de batalla.

«Cadira», de Glòria Calafell Martínez

Estava asseguda a la cadira.
Lip gloss als llavis
i sota el vestit oferia,
com una arrel de dolor,
l'escala esventrada de la misèria.
Absoluta.

Estava asseguda a la cadira.
Escot ufanós i dins del pit tenia,
com la carretera inacabable,
la joventut que rodolava.
Ràpida
Estava asseguda a la cadira.

Ulls precipitats a l'aigua febril
en una terra promesa
de sang i excrements d'existència.
Cremada.
Estava asseguda a la cadira,
com l'estella més pulcra,
cada dia.

Puntades TERESA COLOM (Andorra)
a la meva mare

un dia et llegiré a la vora d'uns pantalons
que ja no em poso
a tu que m'escrives notes als pots
de salsa de tomàquet
tancats al bany maria
on m'hi detalles els ingredients
un dia t'hi llegiré
darrere tantes coses senzilles
hi ha el teu temps

· La meva mare es preguntava per la mort (Pagès, 2012) ·

Rap Josefa Contijoch

Tenir una cambra pròpia
un cotxe un fill i un arbre
un raspall per les dents
i cosetes inútils idiotes
tenir sobretot propi tenir propi
i quan vingui el mal pas millor enviar-hi un frare
tenir el propi cos que acabarà al taüt
tenit tenir tenir i bon profit ens faci
i el calaix dels coberts
de plata sí de plata

jo tinc tu tens ell té
i el qui no tenen què
jo vaig amb Porsche i tu no i què
jo tinc de tot i més
i tu no res i què?

bon plat a taula ara i adés
saps tu qui ets?
no sé qui sóc i tu
saps qui ets?
ets la Margarideta de can Llabrés?

i què m'importa la Margarida
si sóc l'areina del cabaret
la pela fàcil sobre el parquet de linòleum
que va molt bé

per netejar les vomitades de tants calés

tu no ets ningú no spas qui ets
només follia per quatre versos
ciència infusa de pacotilla
i això no és tenir res
ho entens o no? Ho veus o què?
per tant no ets res.

De Cançons de seda i ferro, Senhal nº 137, 2014.

«Cosas de mujeres», d'Inmaculada Mengíbar

Pero seamos realistas:
Penélope, cosíéndole,
no es más feliz que yo
ahora mismo rompiéndole
la cremallera.

«Parlen les dones», de Montserrat Abelló

Parlen les dones,
la seva poesia
tendra i forta.
Ben pocs s'aturen
a escoltar aquestes veus,
que, trasbalsades,
un nou llenguatge diuen
nascut al fons dels segles.

«Dona», de Marta Pérez Sierra

Tu i jo som dones d'heura.
embellim murs i tanques
en establir diàleg.
Som catifa de somnis,
graons de sol,
un vals d'arrels menudes.
Dia a dia inventem la no-rutina.
Amb els peus fermes
ens vestim d'aire
per ballar amb estels.
Som dones d'heura,
podem ser alades,
arrel, estiu, bressol,
deix... i mans!
Sobretot mans obertes,
fulles que acaronen pedres.
Suspeses en el vertigen blau
que ens teixeix.
Llaços que nuen mans.

IV, La barca Rosa Maria Arrazola

La llibertat és
el tirant d' una samarreta que du l'altre,
és la tecla del portàtil que prem l' altre,
és el mòbil de l' altre.
Els ulls dels altres, el cor dels altres.

Potser hi ha algú que pensa
que llibertat és a la mà,
la mà que se li escapa
i a tu et crema la pell i l' endemà.

Llibertat és una barca
que t'espera al port de mar
i és alçar-se i pronunciar-se,
poder escollir a qui estimar.

Llibertat és dir la teva,
romandre en aquesta gleba
on tu hi sents la llibertat.

Lliure és haver estat valenta
i denunciar la violència
que et prohibia fer un sol pas.

Pasos GEORGINA CASTILLO

a veces
los pasos
se me acumulan
y se me enredan
entre las piernas
y los piso
sin querer
a veces
los pasos de ahora
se me juntan
con los de ayer
o con los de mañana
y se me hace un lío
tremendo de pasos
que al final
me hacen caer
a veces
sin darme cuenta
voy corriendo
detrás de las huellas
de los pasos
que voy dando
y otras veces
no muchas
los pasos
sólo pasan
sin prisa
charlando
distráidos
de su juego
ignorantes
de su rastro
y me dejan
paseando
tranquila
un rato

«Divisa», de Maria-Mercè Marçal

A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona.
de classe baixa i nació oprimida.

I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.

Poema de Mireia Mur

Cuando palpita la nieve
los corazones se abrirán
como enfermas anémonas.

La sangre será blanca,
el agua será blanca,
y también la mirada será blanca.

El ardor de la nieve es el helor del fuego:
un depósito lleno de nitrógeno líquido
- ya para una cabeza, ya para un cuerpo entero-,
una lata.

No soy capaz de conservar. Los copos
son corazones extirpados
que cristalizan.

Me ensordece ese ritmo silencioso
tan lleno de palabras,
ese tumulto tuyo.

No se sirven amores crionizados.
El ritmo de los hechos
los deposita suavemente en la tierra.

Bajo el peso blanco del azar.

De plouen pigues. Tres i quatre. 1978. De Fina Cardona.

Deixo
l'exili
d'una vida.
I trobo
la presó
del camí.

(De la primera part, Forats de somni.)

Culpes o fisiologia d'un cor de Maria Cabrera Callís

Que no sàpigues passar la pàgina dels dies antics, dona,
que la pols dels dies antics se't quedi aferrada sota les ungles,
en forma de llunes blanques, dona en runes,
no sé si ho deus al Proust que mai no has llegit,
a l'angúnia dels llibres, al vers que t'encalça,
a la verdor de la fruita o a la pluja incessant que t'habita.

Que se't facin pans de terra dels records, dona,
i que els versos et creixin com plantes grasses,
com rates imprevistes en la foscor de la cuina,
com tempestes de sorra a l'ull del poema
o com l'atac nocturn de les síl·labes que et regira dins del llit,
dona estàtua,
dona sola,
vers en flames,
sargantana,
solell dona i dona obaga,
no sé si ho deus al Freud que mai no has entès,
a la fredor del marbre, a la tristesa dels llapis
o a l'eco dels teus ventricles.

I la sístole et parla de culpes,
i la diàstole et diu que genètiques,

i les vàlvules del cor,
sempre, sempre, sospiren molt orfes.

LA MEVA FI SERÀ UN VERS REDEMPTOR de Maria Cabrera Callís

visc en una tercera part de mi mateixa
amb la llengua cargolada en sentits oposats
ocupo el radi mínim de qualsevol direcció
amb les mans plenes de bastons i dubtes:
mai no reflecteixo la llum

ocupo el radi mínim del meu cos malalt:
que lentes les passes en aquest hospital
la blancor la blanor del cervell a què m'abandono
que lentes les vides en aquest hospital:
la pena és una paret folrada de vellut

col·lecciono caricatures meves
i habito un cos incapaç d'entendre el meu idioma

se'm rebel·len els òrgans a la més mínima pregunta indiscreta
(qualsevol excusa i t'abandono qualsevol excusa i t'amenaço)

al capdavall la meva fi no cal que sigui abrupta:
podrien amputar-me tots els sentits i jo seguiria demanant flors de paper
les meves amors són totes papiroflèxia
les meves planetes són totes del color del dubte

sóc incapaç d'assumir la gravetat com a directriu
sóc incapaç d'assumir la llei seca que m'imposo:
m'impedeixo qualsevol moviment en legítima defensa
i salto des de l'infern de tots els advocats amb cinc neguits a cada mà

la tauromàquia és la meva religió més íntima
habito un laberint misteriós i insondable
sóc incapaç d'explicar els capítols del meu manual d'amors i odis
visc al centre d'un huracà greu i salvatge
bell i salvatge com la destrucció
m'assalten a traïció totes les meves cares
i els miralls em reten culte amb el cant del cigne:
l'últim vol d'aus migratòries sóc jo

habito un minotaure precís i molt fondo:
són incommensurables les meves salvatgeries
les meves ungles de porcellana immemorials
se'm claven sempre a l'eix precís de tota fugida

per principis ètics mai no reflecteixo la llum
i evito ocupar cossos accessibles a les corbes
quan em contorsiono és sempre cap al costat dolorós:
l'espona del llit on esclaten les bombes

l'espona del llit on em declaro les guerres
no hi ha armistici per al meu vietnam intransferible
sóc la tercera guerra mundial de mi mateixa
vinc vestida de vint primaveres
i duc una rialla fina com l'agulla d'una gramola

per principis ètics mai no reflecteixo la llum
sóc sempre al centre neuràlgic del terratrèmol
sóc perfecta i immutable com la idea platònica de la corrupció
m'aboco a la finestra amb la fragilitat de tots els meus ossos cristal·lins
i ballo la dansa més furienta amb sabates de taló

per principis ètics només consumeixo drogues geomètricament violentes
sóc l'abella reina més cruenta i riallera
i se'm rendeixen als peus els exèrcits més submisos:
sé posar la cara més dolça quan em claves les ungles

la sang és el meu medi natural
bombejo amb dificultat el meu cor desgastat

la meva fi serà un vers redemptor:
una rialla de ferro
una recta blanca i llarga fins a les parets de l'horitzó

habito un cos cansat i rebregat
habito una bellesa inútil i quasi sempre inoportuna
(je te maudis ma beauté)

tinc per tot record les parets blanques d'un hospital que no conec
però que cada nit em tresca per l'esquena
m'alimento d'històries no viscudes i avanço lentament
pels meus aiguamolls salvatges

al capdavant la meva fi no serà tan sobtada:
continuo aquí dreta dant-vos peixet a tots
mentre les bombes cauen amb la normalitat de la pluja

la sang mai no és aliena

la història és una successió de morts.

CANSONETA LEU E PLANA de Maria Cabrera Callís (La Matinada Clara)

que sóc que no sóc la veïna
que sóc que no sóc una estranya
que ploc que no ploc: pedregada!
que faig i desfaig la corranda

que sóc que no sóc una espina
que sóc que no sóc maltempsada
que't faig que no't faig mala cara
que ho dic tot que no dic paraula

que sóc que no sóc que m'oblid
que corro més lluny que l'speed
que callo i em menjo el desig
que calla i enfonsa'l al pit

que visc que no visc lluny d'aquí
que caic que no caic terra endins
que tot es confon: déus i nits
que vinc com l'speed ja t'ho he dit

que sóc que no sóc un morter
que pans i porrons i alegria
que'm giro i de cop fot mal temps
que calla collons i fes via

que sóc que no sóc camí ral
que sóc que no sóc tramuntana
que pugis amb mi al darrer cim
que pugis amb mi fins l'albada

CINC POEMES DE "MISSA PAGESA", DE DOLORS MIQUEL

PROFECIA

Jo us dic:
L'home-sofà vagarà per tota la terra.
L'home-telèfon parlarà eternament sol.
El present serà retransmès i passat.
L'emoció dependrà del capítol 211.
Els somnis procediran de la factoria de la borsa.
L'home-avió no farà ja cap més viatge.
l'home boig serà normalitzat.
El món feliç serà una píndola groga.
L'home s'incomunicarà per comunicació.
A la dona la prenyarà un xip de tedi.
Els fills naixeran per email.
La família serà una imatge hologràfica.
Desapareixeran les místiques caixes d'arengades.
Mai més es menjarà una altra coca de recapte...

UNIVERS AMB GALL

L'univers i el contraunivers
i els espais paral·lels,
els quàsars, els forats negres, la immensitat,
els nans blancs, l'antimatèria, el vertigen
de caure al buit interestel·lar...
Oh!, deu-nos un cotxe i un apartament
on velocitat i murs i televisions i màquines al·lucinatòries
ens tornin cecs per a contemplar-los.
I deu-nos el do ubèrrim de la imbecil·litat.
No deixeu en cap moment que el geni ens fecundi.
Allunyeu-nos aquest infern de la ment, de la vagina, de l'esperma.
I deu-nos, també, tres fills que se'ns assemblin
i que heretin les nostres hipoteques,
la nostra misèria, la nostra hipocresia,
els nostres somnis de quinze dies a la platja de Cancun
i, sobretot, un fill que sigui l'ovella negra,
un fill que ens faci recordar com no hem de ser mai,
un fill a qui crucificar amb els tiets que veiem per Nadal
tres vegades abans del cant del gall de la plaça Lesseps
que rep les dotze del migdia amb la fúria amb què el seu avi
rebia l'alba, la reina de les trenes negres, l'albercoc sideral.

PLANY DE LA MARE

Vai parir un imbècil, un ingenu.
Jo el vai fer a les meues entranyes.
El vai parir en un món d'escurçons,
en un món de rates empestades i pudents.
Si pogués me'l tornaria a ficar dins,
l'empenyaria com un tampó cap a les entranyes,
com un farcit de carn cap a dins del pollastre.
Vai parir-lo, sí, però:
He de veure patir així aquest innocent?
He de veure com és maltractat pels porcs?
He de sentir com li diuen boig, els necis?
He de topar amb la rialleta nauseabunda
dels anormals que el jutgen?
Aquest idiota que va amb el cor a la mà
en un món ple de feres
és el meu fill. Sí, el meu fill.
Ah, la dona estèril, la que mai ha parit,
la que mai ha vist sortir un monstruós àngel
de les seves carns i venes!
La que mai sentirà el dolor de veure l'altre
regnant i aixafant el fill de la humanitat!!!
Demano que Ella em compregui. Ell és un imbècil,
un ingenu, una bona persona, gairebé un orat.
Jo sóc la seva mare, si algú en té la culpa...
Carn meva... quina revolta no m'has fet...

HIMNE DEL RAMBO DE LA MIGDIADA

(PREGÀRIA UNIVERSAL)

Sursum cordaamunt els cors!... amunt els culs!

Aixequen els culs de les cadires, fills de la gran truja!
Aixequen els cossos dels sofàs, cabrons endormiscats!
I, si no podeu perquè esteu sobrealimentats de vitamines,
camineu amb el sofà pegat al cul, rambos de la migdiada,
com un cargol, acabronats, com un cargol carregueu la casa.
Aixequen-vos de la tomba, beneïtots multimèdia,
llatzerosos consumidors del somni nord-americà.
I sortiu, sortiu d'aquest claustre, d'aquesta gran catedral,
homes de clausura del segle 21. Homes clausurats.
Mengeu el misteri de l'excrement,
siguen expulsats de l'intestí materialista
de la panxa del bou del dòlar.
Aixequen els culs de les fofes mentides, fills de la gran truja!

Oloreu l'aire contaminat per la vostra merda.
Rebolqueu-vos-hi com porcs, a la bassa de la vida.
Rebolqueu-vos-hi.

Anem....

MARE NOSTRA

Mare nostra que esteu en el zel
sigui santificat el vostre cony
l'epidural, la llevadora,
vingui a nosaltres el vostre crit
el vostre amor, la vostra força.
Faci's la vostra voluntat al nostre úter
sobre la terra.
El nostre dia de cada dia doneu-nos avui.
I no permeteu que els fills de puta
avortin l'amor, facin la guerra,
ans deslliureu-nos d'ells
pels segles dels segles,
Vagina.

Anem...

POEMES DE JOSEFA CONTIJOCH

Poema de Josefa Contijoch

Llaurant la llera del riu vermell
que canta històries de calaveres
eixuta pel vent i la sequera
cactus hi trobes i fòssils rèptils
i el quiet escorpí que t'hi esperava
per mossegar-te per fer-te pols
per fer-te llera del riu vermell
que canta històries de calaveres.

Congesta (Edicions 62, 2007).

De Josefa Contijoch:

Un...
Com un os repelat
com un roserar eixorc
com un ball molt ballat
com un llot llefiscós
i un vestit estripat
així acaben els dies
i el passat no és passat
i ningú n'ha entès res
i ja està i ja està

...I dos
com un repic de tambor subjacent
talment un baix continu flamejant
no cessa el viure màgic i sofrent
enmig de la follia i l'accident
distribuïts per l'univers extens
tan buit tan ple no sé si ens entenem.

Del llibre Ales intactes. JOSEFA CONTIJOCH

The white sails still fly seaward,
Seaward flying,
Unbroken wings.
(T.S. Eliot)

Pot no tenir res a veure el projecte
que fas de tu mateix i el tu mateix
que trobes cap d'uns anys. Començaràs

a comprovar: realitat i desig
són enemics. Es porten la contrària.
Què hi fa allò que volies de tu?
No compta ja el que t'imaginaves.
Compta només el resultat final:
qui ets, què fas i la fràgil volada
d'unes ales intactes.

As time goes by. JOSEFA CONTIJOCH

Del llibre: Les lentes il·lusions:

Parmi les êtres humains, on ne reconnaît pleinement l'existence que de
ceux qu'on aime.

(Simone Weil)

Tota passió hipnòtica passa
conversa casual entre desconeguts que passen
crits de naufragats passavolants per l'autopista
m'agrada veure passar el mar
des de la finestra estant penses
boies i flotadors passen ones
i tot passant penses que estrany
sempre acabo plorant per una cosa o altra
penses no passa res
per dur que sigui de passar
les coses passen
passen de pressa als anys
i allò ni clar ni fosc que anomenem la vida
mai no hauries imaginat
que la pèrdua irreparable també passa
buides i esperes que passi alguna cosa
que ompli i es quedi
però res no es queda i tot cansa
per això sempre acabes esperant
que passi alguna cosa
mentre preguntes per què el cor demana tant
el buit tens de l'espera
un buit folrat de capes de cendra
de capes de vidre de capes de paper
guardar de què serveix guardar preguntes
esperes com si no hagués passat res
i tot hagués de passar encara
t'agraden els inicis no els finals
treus la cadira i seus
passen ramats de paraules per la carena
pel tall de la ganiveta
seguint el curs errant i laberíntic

i mentre passen els dies perdurables penses
és estrany que el cor pugui anhelar
l'afecte d'ombres fugaces que passen.

Les lentes il·lusions. JOSEFA CONTIJOCH

Lentes com una cosa pesada
com una cosa arrossegada
les lentes il·lusions deficitàries
lentament repton pel camí de ponent
lentament criden ajut sens fi
a d'altres coses pesades
que les empenyin pures
pel lent i esfilagarsat
camí de ponent.

Insomni. JOSEFA CONTIJOCH

Quan a la nit la son no ve
i véns tu i m'interrogues
(poble meu què t'he fet?)
desolació de la quimera regne mort
i m'interrogues
digue'm què vols saber
fins que no arribi l'alba
digue'm què podria dir-te
que fos enraonat i potser just i necessari
digue'm què vols qui sóc
abans l'ocell no canti
la traïdoria de la llum
que no permet marge d'error
ni dret al dubte.

Del llibre: Congesta. JOSEFA CONTIJOCH

Coses que es perden:
la clau de casa
la clau d'entrar al jardí
el camí del jardí que portava a la bassa
els joncs de vora l'aigua
l'estantissa blancor del borrisol
de l'àngel que passava
els nenúfars oberts
la mirada d'esplendor atònita
que començava a preguntar per què
i extasiada mirava les coses que es fonien
mentre eren mirades.

Poema. JOSEFA CONTIJOCH

Àngel caigut en la nit del jardí de les roses
en el llot més pudent de la nit del jardí de les roses
en la misèria de la nit del jardí de les roses
en el jardí on és amor o és tedi
en l'oblit on tot és sempre amor
com una daga al coll
com un forçat crit ronc d'auxili
en la zona més fosca de la nit del jardí de les roses.

Poema. JOSEFA CONTIJOCH

No saps res del teu somni
només les ombres mòbils sempre en ruta
no saps res del recer que arrecera
no saps res de l'il·limitat confí
del sopluig que esmicola l'esclat no en sap res
ni de l'arrel xuclant tenebra
i en va ple el món d'aquestes coses
ho diu la vella fressa de la nit
i el vent ho canta als espais duradors
on els somnis circulen
a mercè de l'impuls que els arrossega.

Poemes de Blanca Llum Vidal

Dit tot a crit de Blanca Llum Vidal

(...) I jo em deman,
qui les porta, moribundes, mar atzarosa, fins a mi?
EMILI SÁNCHEZ-RUBIO

Jo crec que són elles les que s'hi porten
amb cos de balena
amb ulls de sardina
i amb pell de sirena
fins allà al fons
al fons de la mar
la mar del voler
del joc de la veu
del truc de l'amor
i que a sobre s'hi aboquen
i no aguanten el pes
i els cau l'esperit
que tot enaiguat els queda molt fi
tan fi com d'alga
d'alga entre onades
que és com un vers
i d'aigua salada
fruit entre cames
allà on l'univers és l'infinit
dit tot a crit a crit de plaer
però esbudellat dins la balena
i enllagrimat per la sardina...
Jo crec que són elles les que s'hi duen
endins a la platja
a la teva platja
potser un mal miratge
però de platja tova, de mal caminar
i a més ho fan nues
i cerquen el sol que creuen que tens
i tenen raó, te l'has quedat tot
i sí que ho fan nues
el cabell se'ls embulla
les mans s'esfileguen
el cor se'ls inunda
i la mort és de fang, de roc i petxina
allà endins la platja
o al fons de la mar
on el naufragi serà amarg
però l'amargor serà d'amor
l'amor serà la barca

i mar endins, els pescadors...

LA CONFIDENTA de Blanca Llum Vidal

Tota la teva causa té forma de dona.
Tota la teva causa parla l'idioma de la cigala
copulant per dins el pi, vora la cúpula del fruit més alt.
Tota la teva causa és una edènica tragèdia
succeïda a hores petites
en un bosc tot d'atzavares
i totes elles embocades
per les grans ratespinyades
matant la mort de la florassa
per entre el cel que't cau damunt
t'esberla el cap
t'excita tot
i et tracleja el Nu.

Tota la teva causa és un espasme
una immensa coltellada
a la gran dama que t'encén, que és madò Màgia,
la que t'agafa, te l'esparreca,
te l'espellofa, t'escanya fort i et mor de gust...

I quan la talles... ai bell galant!
no l'has partit
l'has fet més dura
l'has enfortit
l'has fet quiasme, que s'han creuat la sang amb lluna,
que Sang i Lluna en són La Causa,
i tota
la teva causa
té forma de Tall

PRENYADA de Blanca Llum Vidal

El balcó de l'antigor era un balcó.
Una bèstia bramulaira de granítiques escates,
ales de gall molt indi, dents de ratpenSat
i cresta amb llargues pues, des del clatell fins a la cua.

El balcó del temps poc ha era quasi comestible.
Era fet de llum d'orgasme i tot ple de flors de l'aire.
I el forjat era de vent enamant foc,
cremant la idea, que en combustió és dona vella
i brama més, molt més encara, que l'animal de l'antigor.

El balcó d'abans d'ahir volia ser balcó.
Una estructura quasi cúbica
tota oberta obrint la llar,
baranes davant, rajol roig encès,

espera d'hivern, tenint-hi persianes,
el lloc de fer-s'hi amic, de cridar el veí,
d'estendre-hi l'abric, d'albirar-ho tot,
de beure's l'espai.

El balcó d'ahir vivia poc estructurat.
Començava a ser poc públic,
a treure's les baranes,
a incendiar-se tot el roig,
a desentendre's tot ell tot,
a despullar-se de persianes,
a enamorar-se de l'amic,
a albirar-ho tot borrós
i a embriagar-se d'univers.

El balcó del dia nou comença a no ser balcó.
S'enyora ma senyora –que sóc jo-
de no ser-ne –de no ser-me-
i diu prou, m'hi nego, me'n vaig, canvio,
vull vol, voler, volar, buscar

pel temps era temps
en el balcó se m'hi ficava el vol en tota jo,
em prenyava de llum
i el nin que naixia
tenia més set, més set d'univers...

Temps Era temps m'era, i em sóc, balcó.

Dins la tomba del fenici,

Dins la tomba del fenici,
a on hi creix l'esbarzer,
hem llegit que al sol darrer
no es pon l'amor, és inici.

FESTEIG

Massa contenta
i massa trista.
Tan poc trista
i tan avall.
Tan avall
i amb tanta terra.
Tanta terra
i, si ve el cel
de l'ala negra,
tanta fam
de ser tan fosca
i de ser fosca
a dintre d'ell.
Tant d'estel
des la mansarda
i tant de mal

que no existeix.
Tan poc mal
i ama massa lletra.
Tant de text
sense cap lletra
i tant d'ofec
que, dins d'un llac
i amb el festeig
de les libèl·lules,
s'hi ofega més,
s'hi fa més fondo
i al final
s'hi fa bonic.

Antologia de poemes i biografies.

Mostra de poemes de Poesia amb accent de dona 2014

<https://lapoeteca.wordpress.com/2014/04/27/mostra-de-poemes-de-poesia-amb-accent-de-dona-2014/comment-page-1/>

MONTSERRAT ABELLÓ

(Tarragona, 1918) és poeta i traductora. Va iniciar la seva trajectòria literària el 1963 amb *Vida diària* i ha publicat, entre d'altres, *Foc a les mans* (1990), *Dins l'esfera del temps* (1998). L'any 2002 va aplegar tota la seva obra a *Al cor de les paraules*. Posteriorment, ha publicat *Memòria de tu i de mi* (2006) i *El fred íntim del silenci* (2009). També ha fet nombroses traduccions de poesia tant del català a l'anglès com de l'anglès al català, traduccions d'autores tan significatives com ara Adrienne Rich (*Atles d'un món difícil*, 1994), Sylvia Plath (*Sóc vertical*, 2006), Anne Sexton (*Com ella*, 2011) o Margaret Atwood. Per la seva trajectòria, i també per la publicació de l'antologia *Cares a la finestra: 20 dones poetes de parla anglesa del segle XX* (1993), va rebre la Creu de Sant Jordi, l'any 1998. L'any 2008 és guardonada amb el Premi Jaume Fuster dels Escriptors en Llengua Catalana, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i el Premi Nacional de Cultura.

Amb una activitat prolífica que queda condensada en la seva divisa *Visc i torno a reviure, cada poema, cada paraula*. Estimo tant la vida que la faig meva moltes vegades, Montserrat Abelló ha escrit el poema inèdit per al Dia Mundial de la Poesia, *Tan sols la paraula nua*, que se celebra el divendres 21 de març, però també aquest mes presenta a Londres i a Barcelona les seves dues darreres traduccions a l'anglès, de la seva obra *Fifty Love Poems* i *The Body's Reason*, que ha tret l'editorial Francis Boutle Publishers.

Tan sols la paraula nua

Tan sols la paraula nua
la teva, mai la d'un altre,
la que reflecteix una vida
dins d'una solitud
curulla de promeses,
on tot és possible.

S'esvaneixen els dubtes
la foscor claror es torna
i els sols variants i múltiples
cauen damunt cada mot,
el cobreixen i donen força.

Enllà d'aquest ser-hi
tan precís que
s'allarga en el contingut
de cada paraula clara.

Com ho és la poesia

JOANA ABRINES

(Inca, 1984). Llicenciada en periodisme, amb postgrau en guió televisiu per a programes d'humor i entreteniment, treballa al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona on ha portat la documentació audiovisual de l'exposició Pantalla Global, la programació de Canal Alfa del festival de literatura amplificada Kosmopolis i actualment és la productora del programa televisiu Soy Cámara coproduït pel CCCB i TVE. Al 2010, guanya el premi E-poemes de La Vanguardia amb el videopoema l'Marte i autopublica el poemari il·lustrat i musicat Poseía Poesía amb Joan Garau, amb qui formen el col·lectiu Impar3en1. Ha estat antologada a Caldo de Cultivo, El Comecuentos i Anonimos 2.0 i és una de les poetes compilades al documental Som Elles, a la web-sèrie Disertando a la hora del postre, i al Festival Nuevas Realidades Videopolíticas. Ha estat co-coordinadora de l'Aparador de Poesia de l'Espai Mallorca, amb Maria Antònia Massanet, col·labora mensualment en el programa radiofònic La Inercia i reuneix contingut sobre art i literatura, poemes, escrits breus i reflexions personals a la bitàcora www.alehop13.blogspot.com

Nefertiti

Per fi he trobat
una dona que em mira als ulls
mentre un sèquit de persones
la observen des de lluny.

Coll esbelt i decorat,
mig somriure que
pareix respirar.
Esculpida per tota l'eternitat,
emmirallada, envasada al buit.
La sala pintada de verd perla
desafia al temps
i ella s'alimenta del sol que reb cada matí
mentre els guardians que la retenen
capturen les mirades furtives
dels visitants que s'atreveixen
a tornar-li la mirada als ulls.
Eclipsada per ella mateixa,
la còpia en bronze es deixa tocar.
Nefertiti, beneïda ets
entre totes les dones
de cara i de perfil.

ESTER ANDORRÀ

(Barcelona, 1972) és llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona i va gestionar una impremta familiar fins l'any 2007. Ha exercit de llibretera i és auxiliar de producció editorial. L'any 2004 va posar la primera llavor del projecte de La Breu Edicions, que arrencaria seriosament el 2006, amb Marc Romera, amb l'inici de la col·lecció Alabatre de poesia.

A mig camí, entre la poesia i la fotografia, el seu món creatiu es pot seguir al blog www.espaistacats.blogspot.com. L'any 2005 publica i signa les

fotografies de les plaquettes Eclousions, amb poema de Josep Perals, i Nuatges, amb poema de Marc Romera.

Tenir l'oportunitat d'anar-me'n lluny

de mi per si el batec acaba
a un ritme de fireta i la rèplica tardana
no és ni eco ni lava de coixí.
deixar d'educar l'animal que ets
amb les puntes dels dits.
agafar embranzida amb dies
de quaresma estètica per saltar
els terrats a la recerca de continents
ben florits, en caiguda lliure.
com qui farta de solapar costums,
pretén girar a la valenta i desmuntar
la trama d'aquest circ, per si tot és dinamita.
la fantasia predictiva de qui vol canviar de carril,
i evaporar-se en noves línies de força sense fi.
florida, sí, però de gestos lents.
podrida, també, perquè em dóna la gana.

ROSA MARIA ARRAZOLA

(Barcelona, 1969) comparteix la tasca de docent de llengua a secundària amb la passió per la poesia i la pintura. Ha publicat dos reculls de poemes, Els silencis escrits (Grafein, 2009) i Llibre dels Xiscles, (Paralelo Sur, 2013) i tres plaquettes que acompanyen les diverses col·leccions de la seva obra pictòrica, Quadremes de l'aigua, (2010), Mosaic (2011) i Miques (2012). Els seus poemes han rebut diversos reconeixements, des del Premi Joves Poetes Catalans de la Generalitat de Catalunya l'any 1987 fins altres més actuals com el Premi de Poesia de Sant Hilari de Sacalm per Closca i Llabor el 2010, el Premi de la Vinya i el Vi per la seva obra En Brut, el Premi Francesc Candel de Poesia per Marona l'any 2012, el Premi Federico García Lorca de Barcelona per La Barca i el Premi Esteve Albert de la Vila d'Argentona per Poma Tocada l'any 2013. Actualment forma part del col·lectiu de dones creadores del barri de Gràcia que participen en el Projecte Minerva liderat per l'Ajuntament del Districte per tal de donar a conèixer la tasca creadora de les artistes d'aquest barri.

IV, La barca

La llibertat és
el tirant d'una samarreta que du l'altre,
és la tecla del portàtil que prem l'altre,
és el mòbil de l'altre.
Els ulls dels altres, el cor dels altres.

Potser hi ha algú que pensa
que llibertat és a la mà,
la mà que se li escapa
i a tu et crema la pell i l'endemà.

Llibertat és una barca
que t'espera al port de mar
i és alçar-se i pronunciar-se,
poder escollir a qui estimar.

Llibertat és dir la teva,
romandre en aquesta gleva
on tu hi sents la llibertat.

Lliure és haver estat valenta
i denunciar la violència
que et prohibia fer un sol pas.

MIREIA CALAFELL

(Barcelona, 1980) ha publicat Poètiques del cos (Galerada, 2006), Costures (Viena Edicions, 2010) i Tantes mudes (Perifèric Edicions, en premsa) obres per les quals ha rebut els premis de poesia Amadeu Oller (2006), el VIII Memorial Anna Dodas (2008), el Josep M. López Picó de Poesia (2009) i el Benvingut Oliver (2013). Alguns dels seus poemes formen part d'antologies publicades a l'Argentina, Brasil, Holanda, Regne Unit, Emirats Àrabs i Espanya.

<http://mireiacalafell.com/>

Diacrític

dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna

que violent és un accent
quan no fa prou diferència

*Del poemari Tantes mudes (Perifèric edicions, en premsa)

LAIA CLAVER NADAL

És poeta i artista plàstica, escriu poesia des de fa més de quinze anys. Va cursar estudis de Sociologia a Barcelona i Berlín on va descobrir la seva passió artística. Després cursà estudis d'arts plàstiques (pintura, escultura i gravat) a l'Escola Llotja de Barcelona, l'Escola municipal d'Art de Tàrraga que sempre va anar combinant amb la producció poètica. Participa assíduament en recitals i slams poètiques arreu de Catalunya i darrerament es vincula a projectes multidisciplinaris lligats a la poesia posada en escena: Cia. Nahla (dansa fusió), Cia. Les Laulai (poesia dramatitzada), Cia. Les Corbes (poesia fusionada amb dansa i circ), projecte Tritònia, Kerunta Poetry (poesia polifònica amb David Casadellà i Ramon Bartrina). I actualment està treballant en l'edició del seu primer llibre.

Amnèsia

Amnèsica de mi
deambulo en els desitjos d'altres
torno a nedar en fluït a-temporal

m'avisó i m'alarmo
començo a no veure'm

en el reflex d'una onada
m'he intuït transparent
com una medusa
impulsant-me cap a la ingravidesa
la corrent se m'enduu

mil milles més enllà
ja no trobo l'u per cent de substància
que em fa ser bèstia i no mar
esdevinc només
aigua salada
diluída en un tot
moll i xop

regalimant històries alienes
amb un percentatge substancial
molt elevat
però que no puc absorbir
perquè sóc només mar.

I em bellugo amb la lluna
sense un fi final
ni una raó motriu

l'aigua no taca
ni atipa
i tipa de salnitre
m'evaporo

mutant en núvol gris
a l'espera de la tempesta
i trono
i llampego
i fins i tot em precipito
i es en topar amb la tangència horitzontal

que m'adono que soc
fang
i terra
i llavor que germina
si es rega dia a dia amb foc i consciència

TERESA COLOM

Poeta i escriptora andorrana. Llicenciada en Ciències Econòmiques per la Universitat Pompeu Fabra va dirigir la seva carrera professional cap al camp de les finances. Després de guanyar l'any 2000 el Premi Miquel Martí i Pol dotat pel Govern d'Andorra i l'accèssit, el mateix any, al premi Grandalla convocat pel Cercle de les Arts i de les Lletres d'Andorra, publicava Com mesos de Juny (Edicions del Diari d'Andorra, 2001). El 2002 sortia La temperatura d'uns llavis (Edicions del Diari d'Andorra). El 2004 va deixar la feina de gestora de patrimonis i fons d'inversió en l'entitat bancària on havia estat treballant des del 1995 per dedicar-se a escriure.

També ha publicat Elegies del final conegut (Abadia Editors, 2005), On tot és vidre (Pagès, 2009) reconegut amb el Talent FNAC 2009 i La meva mare es preguntava per la mort (Pagès, 2012). El 2010 estrenava, sota la direcció de Pere Planella, "32 Vidres" un muntatge poètico-teatral amb textos i interpretació de la pròpia autora.

Puntades

a la meva mare
un dia et llegiré a la vora d'uns pantalons
que ja no em poso
a tu que m'escrives notes als pots
de salsa de tomàquet
tancats al bany maria
on m'hi detalles els ingredients
un dia t'hi llegiré
darrere tantes coses senzilles
hi ha el teu temps

· La meva mare es preguntava per la mort (Pagès, 2012) ·

JOSEFA CONTIJOCH

(Manlleu, 20 de gener de 1940) és escriptora. Filla d'una família d'impressors i llibreters. Estudia comerç i idiomes a les germanes carmelites de Manlleu. Després estudia filologia a la Universitat de Barcelona. Entre 1963 i 1967 va formar part del grup literari Cau Faluga de Manlleu, format per Josep Gallardo, Joan Josep Guillén, Elies Mas, Jacint Sala, Josep Serra, Joan i Josefa Contijoch.[2] Des de l'any de la seva creació (1992, per iniciativa de Montserrat Abelló i Maria-Mercè Marçal) forma part del Comitè d'Escriutores del Centre Català del PEN Club; és de l'equip fundador del col·lectiu Quark Poesia de la UAB. Les seves primeres obres de poesia són dels anys 60 i les escriu en castellà, serà uns anys més tard quan comença a publicar en català: Quadern de vacances (una lectura d'El segon sexe) (1983; Premi Miquel Martí i Pol de poesia de Comissions Obreres el 1981), Ales intactes (1996; Premi de Poesia Salvador Espriu 1994), Les lentes il·lusions (2001; Premi Màrius Torres 2000) i Congesta (2007). També conrea la narrativa. Així ha escrit novel·les com Potala (1986), La dona líquida (1990) o Els dies infinits (2001); i narrativa infantil. També conrea els gèneres de crítica literària o assaig, amb llibres com Les vacants (2005), i és traductora del francès. El 2012 va publicar l'antologia de poemes propis Ganiveta amb Leonard Muntaner Editor.

MIREIA COMPANYS

(Barcelona, 1975). Filòloga, docent i traductora. Ha publicat el recull poètic Perfils de la inconsistència (Viena, 2003) i el llibre de relats Venècies. La incerta topografia dels somnis (Pagès, 2009). Ha participat en els llibres col·lectius Salvatges silencis i Bellesa ferotge (Fonoll, 2004 i 2006, respectivament, amb els guanyadors dels premis de poesia Joan Duch 2003 i 2005) i en l'antologia Donzelles de l'any 2000 (Mediterrània, 2013), en l'exposició de fotografia i poesia "Interpretazioni" (2013, a Roma i a l'Alguer, amb l'algueresa Silvia Fiori), i en diverses presentacions i recitals a Barcelona, l'Alguer, Venècia i Guadalajara (Mèxic). Alguns dels seus poemes, llegits per ella mateixa, es poden trobar a <http://phonodia.unive.it/people/mireia-companys/>

El crit

Aquest cos que avui crida,
que s'incendia i crea i nodreix i tremola,
que es revolta des de les entranyes del vers,
des dels seus laberints inundats d'intempèrie;
aquest cos que se sap límit
il·limitadament omnívor,
que frueix, golut, i respira
l'excés, la tristesa, la ràbia;
aquest cos que vol ser carn
que vol ser molt més enllà de la carn,
que em ceneix i que és jo i aplec d'incerteses,
nàufreg orfe de mar, melic ungit de saba,
aquest cos ara es fa vers,
cadena, núvol, boca immensa,
i ple de límits, de ràbia, de joia,
avui
crida.

MONTSE COSTAS

(Capellades, 1976) és poeta, treballa d'editora i viu a Barcelona. La seva obra es caracteritza per l'estil concís i sobri, el to d'humor i ironia i la predilecció pels temes contemporanis. Ha publicat els llibres *La murga* (2013), *L'amplitud dels angles* (2003), *Híbrid* (1999, amb Jordi Condal) i *Poesia egocèntrica* (1997). Apareixen poemes seus en diverses antologies de poesia contemporània catalana, i part de la seva obra ha estat traduïda al japonès, al noruec i al castellà. Ha recitat la seva poesia arreu dels Països Catalans i també a Noruega.

Binomi

(a Yoko Ono, amb gratitud)

Fes a miques un minut.
Llença'l a terra.
Escombra'n els trossos.
Enganxa'ls amb cola.
Hi ha maneres precioses
de guanyar temps,
però ocupen massa espai.

De "L'amplitud dels angles".

SANDRA D. ROIG

(Barcelona, 1974) Escriptora i periodista multidisciplinar cultiva diferents gèneres literaris però en especial la Poesia. Forma part de l'equip editorial de la revista literària "LO CÀNTICH" (premis blocs Catalunya l'any 201), en la que dirigeix dues seccions: "L'art de la nit eterna" i "L'entrevista". També participa de forma activa amb la plataforma poètica "VERSOS.CAT"

guanyadora dels premis Blocs Catalunya 2012, on ha col·laborat de forma activa en diverses presentacions de llibres, i recitals de poesia catalana. Ha estat antologada a "Versos de tardor" Ed. Petròpolis, "Totes les baranes dels teus dits" Ed. Petròpolis. "Poetes en la xarxa" Ed. A.A.v.v. "Abraçada a la meua pròpia pell" Ed. Lo Càntich. "Estels de paper", (vint poetes per al segle XXI"), Projecte Agatha (març 2014).- Ha prologat "Camins d'Exili" de Josep Maria Corretjer Olivart. Ha publicat "De Blanc Seti" Ed. Germania que ha estat ressenyat a la revista caràcters nº 60 i esmentat a la revista "Serra d'Or" editada per edicions Abadia de Montserrat. És compiladora editorial de "Donzelles de l'any 2000", conjuntament amb Noèlia Díaz Vicedo.

La meua devota missió

Qui gosa traïr la meua devota missió d'amor vers a un fill.
Assistiràs a la lenta agonia de la seva mort fruit d'una malaltia
mentre empobrit i miserable no podràs sadollar-li ni l'últim instant.
Qui s'atreveix a abatre les portes de les decisions meves,
I romàs impune al dolor d'un gènere.
Aquest conegut traïdor es pensa la veu de Déu i agosarat contradiu a la natura!
I qui, em fa vàlvula, cel.lula o animal reproductor?
Si no hi ha drets tampoc obligacions.

Visca la insubmissió fiscal femenina, i la vaga sexual
fins que paguin el delme del greuge, o fins que es fonguin
en la línia del passat.

MARTA DARDER

Ego sum lux, aqua, terra, aer et ignis
Ego sum lux (mundi)
omnia habeo
et tibi dabo

Ego sum aqua
fontes habeo
et vitam dabo

Ego sum terra
montes habeo
et orbem dabo

Ego sum aer
aether habeo
et caelum dabo

Ego sum ignis
passio habeo
et amorem dabo.

27.11.11

Marta Darder (a partir del llibre del pantocràtor de Sant Climent de Taüll que reproduïx les paraules que Jesús va dir als fariseus -cf. Vulgata Joan,

8, 12-: Ego sum lux mundi i barreiant-ho amb l'estructura de la cançó anònima Ego sum pauper/ nihil habeo/ et nihil dabo, i pensant en els 5 elements que segons algunes creences formen la vida: aigua, aire, foc, terra, llum).

ANNA GUAL

(Vilafranca del Penedès, 1986). Amb vint-i-dos anys publica el seu primer llibre, *Implosions* (LaBreu Edicions, 2008), gràcies a la proposta feta per l'editorial. Fins llavors havia escrit al blog digital *No caic, em tiro*, on va ser descoberta. *Passa-m'hi els dits* (Àtem Books, 2012) és el seu segon poemari, en aquest cas acompanyat per les il·lustracions de l'austríaca *Bianka Tschaiskner*. L'any 2013 guanya el Premi de Poesia Mediterrània Pare Colom i publica *L'ésser solar* (Lleonard Muntaner, 2013). Llicenciada en Comunicació Audiovisual i especialitzada en Gestió de projectes culturals, Gual participa sovint en recitals arreu de la geografia catalana (Festival de Poesia de la Mediterrània a Mallorca, Festival Primavera Poètica a La Garriga, Festival de Poesia de Sant Celoni, Trobades poètiques Versos Lliures a Granollers, etc.), així com més enllà de les nostres fronteres -recitals a Croàcia i Sardenya, entre d'altres-. Poemes seus s'han traduït al croat, francès, italià, castellà i anglès.

Clariana

Sentir-me sola per ser-ne conscient, que a la vida només hi sóc per col·lisionar amb vosaltres, però mai fusionar-me, mai junts del tot, mai per sempre ens tindrem l'un a l'altre i mai res fins a la mort. Sentir-me lluny per ser conscient d'aquest no-lloc en el que visc, sense parets per decorar, que en uns dies ja hauré fugit, que en poques hores ja hauré marxat, i un altre cop cremar una casa i un altre cop canviar de nom i un altre cop fer les maletes i abandonar-vos quan es fa fosc. Sentir-me quieta per adonar-me que l'exili real és l'interior i que el cim és la base i que la muntanya que escalo és un cercle viciós, ple de pedres, ple de trampes, ple de talls per tot el cos. Sentir-me viva i tenir la certesa que quan torni d'on vaig marxar no em sentiré com a casa ni em sentiré com abans perquè les coses que ara visc sumen en totes direccions i és camp a través el camp de batalla i les fletxes arriben on acaba l'horitzó.

CLARA MIR

Tancar el cercle

Enfilar el poal sense conciliar la set
refer el gest
dibuixar-ne mil vegades la corba
com l'ombra que lluita per configurar
la forma acabada
entre el pou i la boca.

Despertar al so de la corriola.
Enfilar els dies.
Posar oli a les hores.

Sobreviure
entre el pou i la set
sense trencar el fil d'aigua.

SÒNIA MOLL GAMBOA

És llicenciada en filologia catalana i ha fet de correctora, editora, traductora, lingüista i professora. Ha publicat poemes a la revista Caravansari, al llibre col·lectiu La catalana de lletres 2005 (Cossetània), a diverses plaquettes de poesia de Papers de Versàlia (Sabadell) i a l'antologia poètica Nou de set, aplegada per Susanna Rafart (Heptaseven 2011). Alguns dels seus poemes han estat traduïts al francès. Amb Non si male nunc (Viena Edicions, 2008), el seu primer llibre de poemes, va rebre el V Premi Sant Celoni de Poesia. El 2012 va rebre el premi de narrativa 25 d'Abril de Benissa per l'obra Creixen malgrat tot les tulipes. També és autora del bloc "La vida té vida pròpia", que pretén ser un espai per explorar noves vies d'expressió i creativitat, sobretot en prosa poètica.

Reservat el dret d'admissió

Mare,
és meu, només,
el lloc on t'acomiedo
—el lloc on crido,
el lloc on sagno.

I ara estic de genolls damunt les pedres
i no trobo cap clot
on fer-hi cabre Déu.
No l'he deixat entrar.
Em mira d'un tros lluny,
amb el seu Únic Ull,
amb el seu Ull tot sol
—tan sol, potser,
com jo—.

"T'odio, amor meu",
li dic, sense mirar-lo.
O t'ho dic.
O us ho dic.
Ja no ho sé.

Què importa, ara.
Estic sola igualment,
en aquest pedregar
on t'acomiedo.

MARTA PÉREZ SIERRA

Va néixer a Barcelona l'any 1957, un 7 del 7. Mestra i llicenciada en Filologia Catalana. Ha publicat els poemaris: Sexe Mòbil singular, SMS (Viena Edicions, 2002), Fil per randa (Ed. Bubok, 2008), Dones d'heura (Pagès Editors, 2011), que va obtenir el Premi Jordi Pàmias 2010 de poesia a Guissona, boCins (Ed. Bubok 2012), Si goso dir-li un mot d'amant (Ed. Cims 2013) menció especial Jordi Pàmias de poesia 2009, Sexe Mòbil singular, SMS il·lustrat (Ed. Cims 2013). De narrativa, ha publicat un llibre de relats curts, I demà, l'atzar (Ed. Setzevents, 2009) el primer dels set

relats va ser premi de narrativa curta Vila de Castellbisbal 2009, i Bavastells (Walrus Editorial, 2014) 50 microrelats de caire social agrupats en sis capítols, el primer d'ells XXXVè Premi de Narració curta de Sant Hilari Sacalm 2012. Coordina diverses iniciatives literàries com ara el Projecte Àgatha i dinamitza esdeveniments culturals. Per a saber-ne més www.martaperezsierra.com

Cicles lunars

A l'Anna Ruiz Mestres
Quan la vida eren cicles lunars,
i jo n'orbitava,
tot quadrava, fèrtil calendari.
Nova vermella coàgul.
Creixent enamorada.
Plena, visible, turgent i desitjable.
Minvant de llàgrimes de xocolata.
Vermell coàgul el noviluni.

Ara m'he empassat la lluna,
així, ras, sense pensar-hi,
desesperada per recuperar
les seves fases i tenyir-me
de roig principi i fi, nova.
I tinc la lluna en el ventre,
est, oest, impertinent.

Accessible. Invisible.

Poema dins el recull "M'he empassat la lluna"
Finalista premi de poesia miquel arimany 2013

AINA RIERA SERRA

(Palma, 1982). Llicenciada en Comunicació Audiovisual a la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha treballat com a periodista a Nova Televisió (Grup Serra), la delegació de Balears de Televisió Espanyola i Televisió de Mallorca, i ha col.laborat en revistes d'àmbit cultural com "Hamlet" i "D-Palma". Va guanyar la final del Poetry Slam de Mallorca de 2012 i va participar al campionat nacional que es va celebrar aquell mateix any Jaén, quedant en 4ª posició. Ha dirigit també el documental "Som Elles" sobre les poetes de Mallorca i recentment ha participat al programa de Veus Paral.leles que impulsa l'Institució de les Lletres Catalanes.

Què en faig de tot això?

De les teves
fraules obertes plorant
dels teus vestits esguerrant-se el plor
de tu plorant i esquitant-me el cor
de jo covant i negant-me el plor.

Què en faig de tot això?

Dins aquesta alqueria d'un sol maó
ja he cremat el sucre
dur, a la base, fent-me la gelatina
roja amargant.

Que ja no tenc més roses, a qui insultar
on escopir
idil·lis
ni mals a desatendre.

Ara em dius que m'estimes?
Que em necessites?
Que em vols a l'abast de la teva cintura
amputada i orfe
vòrtex del cicló?

Escoltes l'orgànic repòs
i el record de la meva boca
perbocant tomàquets
insípid, com els teus petons d'hivern.

No sé què fer-ne doncs ara
del teu plor
que és com el meu.
La mateixa forma de maduixa.

Isabel Ortega Rion

Sóc tarragonina, visc a Barcelona els dies feiners i treballo a Cornellà com a professora de Llengua catalana a l'ensenyament secundari. En poesia, m'han publicat Enfilall (Cossetània 2002) -XXII premi Comas i Maduella, Ciutat de Tarragona-, Runa plena (Arola 2004), Nòmada (Cossetània 2009) i Medusa (Cossetània, 2013), i he col·laborat en diverses publicacions col·lectives.

Per si de cas

Convé tenir una ànima de recanvi
perquè no se sap mai.
Una segona ànima, més informal,
moblada amb senzillesa: somnis
de material barat, records reciclats, virtuts difuses,
retrets de plexiglàs coberts de fundes,
amors de qui sap quan potser un pèl caducats.

Per comprar-ne de saldo, busca'n pels mercadillos,
on en veuràs d'usades, però en molt bon estat.
Ningú no t'aconsella, hi hauràs de remenar.
Em van dir que s'hi troba alguna ànima robada,
alguna de perduda o, fins i tot, en pena.

Si en vols portar de marca, a la Soul Trade Exhibition
n'hi ha d'última generació: indolores, menudetes,
amb múltiples funcions i de poca durada.
Els venedors consultant poden assessorar-te.

Té un disseny exquisit, l'ànima de la moda,
però el preu que s'hi paga és desproporcionat.

Si algú et regala una ànima, accepta-la de grat.
Potser la desaràs al racó del calaix on guardes

les espelmes, les piles i les bosses,
però en cas d'emergència, sempre hi podràs recórrer.

Perquè convé tenir una ànima de recanvi.
Per si s'acaba, l'ànima. Per si et cau als peus, l'ànima.
Per si hi ha crisi d'ànimes. Per si el món no t'hi cap, a l'ànima.

I si no pots amb l'ànima, ven-la al millor impostor,
que d'aquests mai no en falten. I no et sentis estranya,
que el món n'és ple, de gent desanimada.

JUDIT ORTIZ CARDONA

A temps parcial és poeta, escriptora, rapsoda i correctora de textos, i a temps complet, mare d'un pirata de set anys. Ha publicat els poemaris *Sobreàtic* i *Soterrani* (Arola Editors, 2010), el primer d'ells guardonat el 2004 per Òmnium Cultural, Vallès Oriental. Ha col·laborat en antologies i reculls de poemes i relats amb les editorials Aeditors, Cossetània Edicions, Arola Editors, March Editors, Empúries-Grup 62 i Anagrama. Podeu llegir part de la seva obra al blog *Letters, words and poetry* (<http://sigorgik.blogspot.com>).

Sense bales ni canons

Aixafo el fregall amb sabó i lleixiu, i l'aigua que corre, corre, corre el xorroll que xoca contra la puta cullera cap per amunt, i l'aigua explota com una bomba a la cuina, contra el vidre, el terra, sobre els fogons, al meu vestit; explota l'aigua a la meva cara mullada ja fa estona. Els macarrons també, en aigua bullenta, no és dieta mediterrània, és la dieta de la caritat, del pobre que retorna cada dia de l'infern i per més que torni, mai se'n va. Es queda, roman en aquesta guerra sense bales ni canons.

I jo volia posar sal a l'aigua, amb les mans humides, encara ensabonades, i agafo els mistos i encenc la flama damunt la sal. No menteixo. És el pobre, impotent, i la sal la seva bomba, casolana, inútil. I diuen que no hi ha cap guerra aquí, a la televisió, però menteixen. És la guerra de la misèria, la silenciosa, en els seus camps de batalla la sang és la gana, les seves bales, la por. No pots comprar-les, no hi ha tancs, no hi ha negoci. Hi ha cases buides, dormitoris silenciosos i aranyes i bitxos, i senyores que venen tot allò seu, sigui roba o cos, la seva història o el seu cant.

I aquí, en aquest racó de ma vida, la ronya ha tornat, l'esperit escantellat i desposseït; les ombres. No, no he estat a trinxeres ni refugis antiaeris, he estat a camps de misèria, i no és un invent, als meus records hi són i ara tornen. És mentida l'estat del benestar, és una fotuda farsa. I aixafo el fregall, aixafo el cor i escupo en terra, amb fàstic i em cago en tot.

No hi ha bales, no hi ha canons, hi ha avions enormes al cel; la meua casa és a sota. Només tinc aigua.

VINYET PANYELLA

És poeta, escriptora i gestora cultural. Es dedica a la poesia i als estudis i assaigs sobre art, literatura, història cultural moderna i contemporània, i al comissariat d'exposicions. Especialitzada en història cultural moderna i contemporània (Modernisme, Noucentisme, Avantguardes). Ha estat subdirectora (1989), gerent (1990-2006) i directora de la Biblioteca nacional de Catalunya (2000-2004). Des de l'1 de desembre de 2011 dirigeix els Museus de Sitges (Consorti del Patrimoni de Sitges). Dirigeix l'edició digital de l'Obra completa de Santiago Rusiñol (projecte de l'Institut d'Estudis Catalans). En poesia ha publicat Memorial de platges (Columna, 1993), Les ales del buit (Cafè Central, 1997), Jardí d'ambre (Columna, 1999), Miralls de marbre (Mediterrània, 2000), Quintet de l'Havana : un homenatge a Alejo Carpentier (Papers de Terramar, 2001), París-Viena. (Ed. 62 – Empúries, 2002), Dins del cercle d'Orfeu (Pagès, 2004), Taller Cézanne (2007, Premi Internacional de Poesia Màrius Sampere 2006), Cavalls i collaret (Suite de Terramar. Edició trilingüe en català, castellà i anglès, 2009), Aprenent a mirar. Fotografies de Quim Curbet (2011), Sang presa. Premi Miquel de Palol 2011. Barcelona: Columna, 2011, La mar que se m'enduu. Suite Camille Claudel (Senhal, 2012), i On life and shadows / La vida i les ombres. Edició bilingüe català- anglès (Curbet Edicions, 2013).

Des de 2006 manté el bloc literari Quadern de Terramar on publica poemes, traduccions i articles.

Ceremonial de falles

Despulla'm lentament, com si volguessis
– i sé que ho vols- tastar l'aiguabarreig de mel
obrint de mica en mica els pètals i els replecs
que esperen el teu embat, sense cap límit.

Et vull sentir irisat en cada bri de pell,
abeurant en cada glop de sang que em travessa,
que no hi ha llamp que em fereixi més endins.

No trobaràs botons ni tall de cremallera
ni noses ni entrebancs d'entretenir.
Només pell nua sota l'ajust d'una altra pell
perquè al llevar-la ofereixi la justa resistència
i l'escalf dels teus dits apunti al foc
recorrent els vials, vorejant tots els traus
que bateguen en la fúria de l'espera.

Ben lentament has de moure mou el caliu de la brasa.
Traspassa'm marcant els camins senyalats,
arbrat i incandescent i amb el gest savi,
que no es malmetin fruits, arbre i sembrats.

Planta la falla a l'indret més profund

i el rec ruixarà sexe i poema.

Premi Joan Climent, “al millor poema líric d’un llibret de falla”.

TÒNIA PASSOLA

Nascuda a Barcelona, és llicenciada en Història de l’Art i catedràtica de Llengua i Literatura Catalanes de secundària. Té diversos treballs sobre la poesia de Maragall, Rosa Leveroni i Mercè Rodoreda. Alguns dels seus primers poemes es van llegir a la primera “Agenda de la dona” de la Sal Edicions de 1978 i a la revista “Alcance “ de Lleó d’aquest mateix any. I durant els vuitanta en plaquettes i artefactes poètics com ara “Nits d’Urània” (1980), “ Camins d’Istar” (1981), “Soltici d’estiu” (1982), CAPS.A.4 (ZAS) (1983), Ampolla (1984-1986) o el tríptic TRAÇ 29 (1989), entre d’altres. Els seus llibres comencen a ser publicats a partir del 2000: Cel rebel (premi “Cadaqués a Rosa Leveroni”, Ed Proa.2001), La sensualitat del silenci (premi “Vicent Andrés Estellés”, Ed. Tres i Quatre, 2001), Bressol (Emboscall, 2005), L’horitzó que no hi és (Ed. Tres i Quatre, 2009) i “Margelle d’étoiles” (col.lecció “Poètes des cinq continents”, Harmattan, 2013), una antologia en edició bilingüe català-francès. Té poemes traduïts al francès, italià, holandès, anglès i castellà.

És a l’abril, al maig

És a l’abril, al maig,
quan l’aigua enxopa amb plaer les arrels
i aquestes brollen la claror d’un any.
Quan la il·lusió du
rock als ulls mentre passeja la llum
despullada i feliç sobre l’asfalt.
Quan la finestra s’obre
al verd, sense retícula d’eixample
i el dia s’engrandeix com una panxa.
És a l’abril, al maig,
mentre els nens botirons són plàcids monstres
al cotxet i els nadons amb cara de granota,
petits prínceps que imposen el seu regne.
És a l’abril, al maig,
quan em pot agafar el desig suïcida
-el que sí respirem i anomenem instint-
L’infinita, la vella i dolça valentia
de ser mare, d’omplir-me,
d’estrangular-me amb una nova vida.

CÈLIA SÀNCHEZ-MÚSTICH

Va néixer a Barcelona el 1954 i viu a Sitges. La seva obra, essencialment poètica, aplega també novel·la, biografia, narrativa breu i narrativa de no ficció. Entre els seus darrers títols publicats, el llibre de contes “Ara et diré què em passa amb les dones –i tretze contes més” (2013) i els poemaris “A la taula del mig” (2009) i “On no sabem” (2010), aquest últim de propera

publicació a França (juny 2014) en edició bilingüe. Al maig editarà un nou llibre de poemes, “A l’hotel, a deshora”. Ha rebut, entre d’altres, el premi Mercè Rodoreda de narrativa, i els premis Rosa Leveroni, Miquel de Palol, Crítica Serra d’Or i Octubre, de poesia. Alguns dels seus poemes han estat traduïts al gallec, èuscar, castellà, italià i francès. De formació musical, ha impulsat projectes creatius que sovint han vinculat poesia i música. Des de l’any 2007 dirigeix, juntament amb el poeta Joan Duran, la Festa de la Poesia a Sitges.

Transferències

Mentre ara m’escric, sóc dona
i ocell que estarrufa les plomes
i cavall que renilla
sota anques de nit.
I també sóc qui deixa
que li premeu els testicles
a vessar de paraules
i qui us clava un vers erecte
en la boca de túnel
que la lluna dibuixa.

En el moment d’escórrer-m
la nit em descavalca.
Ja som demà i sento la ploma eriçada
sobre la pell matinal
d’un esborrany de dona.

Aclariment: aquest poema, de moment inèdit, pertany al llibre “A l’hotel, a deshora” que serà publicat al maig. Va ser llegit a la trobada del 2013, i el transcriu en comptes de “Canvi de prisma” –llegit el 2014- ja que aquest ha de sortir publicat en un llibre col·lectiu d’aquí a poc.

MIREIA VIDAL-CONTE

És llicenciada en Literatura Comparada i Ciències de la Informació. Ha publicat Gestual (Pagès, 2005, Premi Recull), Pragari (Columna, 2005, Premi Miquel de Palol), Anomena’m nom (Pagès, Premi Maria Mercè Marçal), Margarides de fons (Cossetània, 2007, Premi Ciutat de Tarragona), Orlando natural (2010, laBreu) i 5 cm, la cicatriu (Curbet ed. 2012). Ha estat inclosa en diverses antologies: Eròtiques i despentinades (Arola), El poder del cuerpo (Castalia, Meri Torras), Erato. Bajo la piel del deseo (Sial. Pura Salceda), Màscara i reclams (homenatge a Montserrat Abelló. Curbet ed.). Com a traductora ha publicat: La casa de la Compassió (Eugènia de Vasconcellos, amb Carles Duarte, Curbet ed.), Pols de vidre (Jordi Carrió) i Corrent d’esperits (Brigitte Oleschinski). Recitals a: Barcelona, Madrid, Girona, Tarragona, Praga, La Havana, Reus, Les Borges del Camp, Peratallada, Torroella de Montgrí, Sant Cugat, Blanes, Badalona, Sitges, Sant Feliu de Llobregat, Manresa, L’Alguer,... Actualment escriu per la revista de poesia Poetari i en forma part del consell de redacció amb Lluís Calvo, Susanna Rafart, Vinyet Panyella, Carles Duarte i Quim Curbet.

Com ella, d'Anne Sexton

(Amb aquest poema, Anne Sexton sempre començava els seus recitals)

Bruixa posseïda, a rondar he sortit
per l'aire negre, més valenta de nit;
somiand amb malvestats, he passat
per damunt les cases, d'un llum a l'altre;
solitària, amb dotze dits, fora de mi.
Una dona així no és ben bé una dona.
Jo he estat com ella.

He trobat les coves ardents al bosc
les he omplert d'olles, prestatges, armaris,
gravats, sedes, i molts béns;
he fet el sopar pels cucs i els follets:
queixant-me, posava ordre en el desordre.
Una dona així no pot ser ben entesa.
Jo he estat com ella.

En el teu carro he pujat, conductor
he dit adéu als pobles amb el braç un,
he après les darreres rutes enceses, i sobrevisc
on les flames encara em mosseguen la cuixa
i les costelles em cruixen on giren les rodes.
A una dona així no li fa res morir.
Jo he estat com ella.

ESTER XARGAY

(Sant Feliu de Guíxols, 1960). Escriptora i videoartista, combina aquestes dues pràctiques amb videorecitals, exposicions i concerts en què col·labora amb músics i artistes. Col·labora al diaris i revistes d'art i poesia. I, juntament amb Carles Hac Mor, ha traduït, entre altres, Adrian, Todorov, Pascal i Queneau. Darrerament ha tingut cura de "Barcelona poesia" Set dies de poesia a la ciutat. 2005/2010, juntament amb D.Castillo (El 2010 amb E. Escoffet i M.Sales), i de "Poesia als parcs" cicle de poesia als Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona. 2007/2014, juntament amb Carles Hac Mor. En poesia, ha publicat els llibres de poemes "I n f i n i t u s", "Aürt"; "Eixida al sostre"; "Fissura"; "Salflorvatge"; "Trenca-sons" i "Darrere les tanques" entre d'altres. I, coescrits amb Carles Hac Mor, els llibres "Zooflèxia"; "Amor lliure, ús i abús"; "Tirant lo Blanc la"; "Epítom infrano o no" i "Un pedrís de mil estones". En aquests enllaços trobareu els meus canals de videopoemes i videoart:

<https://vimeo.com/user3412517/videos/>
<http://www.youtube.com/user/esterxargay/videos/>
<http://www.youtube.com/watch?v=7IQJLy1atTA/>
http://ca.wikipedia.org/wiki/Ester_Xargay/
<http://www.fluxfestival.org/08/projeccions/esterxargay/index.htm>

Pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït!

DE LA MÍSTICA PAGANA

Procura desmentir los elogios que a un retrato
de la poetisa inscribió la verdad, que llaman pasión.
Sor Juana Inés de la Cruz

I pits a fora desnono vers i rima
que furguinyant-hi plaer se'ls miren massa
i d'un cop de mugró venç la carnassa
d'aquells que s'hi recreen a la cima

la veu cenyida armada amb dents de llima
a l'entrecuix el monument s'amassa
i majestàtic el Jo erecte s'empassa
la mossegada que li cardo a l'estima

l'ego interruptus el coit essent vedat
amb el cap cot el gland exclòs dels vots
en processó vers a vers lubricat

dins el meu sexe xop abeuro els mots
obscens i lliures amb flaires de pecat
dons terrenals revelació amb dots.